

premedia

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

Kľúčový svedok • Zmiznutie Felicie • Keď sa more upokojí
Jediná • Šarha • Až na samé dno • Na zimu zatvorené • Poľovné psy
Jaskynný muž • Zaslepenosť • Súmrak • Katharinin kód
Zadná izba • Zlo • Prípad 1569 • V sieti • Zradca • Keď opadne voda
Posledný prípad

Séria Blix & Rammová:

Bod nula • Dymová clona • Neumieraj mladá
Jazvy • Obeť • Vyvrhel

Séria Markus Heger:

Výkriky • Pochybnosti

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

Operácia Búrkové mračno • Operácia Muž v čiernom
Operácia Západ slnka • Operácia Narcis
Operácia Letný ostrov • Operácia Vietor • Operácia Bronzový chlapec •
Operácia Igelitka • Operácia Cirkus • Operácia Pirát • Operácia Prízrak
Operácia Múmia

**JAN-ERIK
FJELL
JØRN LIER
HORST**

POCHYBNOSTI

Z nóřčiny preložila Zuzana Demjánová

premedia

Jørn Lier Horst, Jan Erik Fjell
POCHYBNOSTI

Z nórskeho originálu *Tvilen* preložila Zuzana Demjánová, vyšlo vo vydavateľstve Premedia, Bratislava 2026, ako jeho 380. publikácia, druhý prípad série Markus Heger. Redakcia Tomáš Mrva, zodpovedný redaktor Ján Gregor, tlač TBB, Banská Bystrica, BN: 151330/01

Copyright © Jørn Lier Horst, Jan Erik Fjell, 2026

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Zuzana Demjánová, 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia

All rights reserved

ISBN 978-80-8242-495-2

Prvá kapitola

„Je september, hlboká noc,“ povedal Markus Heger potichu do mikrofónu pripevneného k stolíku v obývacej časti karavanu.

„Je tak neskoro večer, že už je takmer skoro ráno.“

Vo svetle lampy, ktorá stála pri okne, nabrali staré biele háčkované záclony žltkastý odtieň. Na obrazovke laptopu klesali a dvíhali sa stĺpce, pohybovali sa v rytme jeho hlasu.

„Mám niekoľko obľúbených miest, kde zvyknem na noc parkovať, keď sa zdržiam v okolí Osla. Jedno z nich je hore pri jazere Sognsvann. Ďalšie je pri pláži Sjøstrand, neďaleko miesta, kde som ako chlapec pár rokov býval, až kým sme sa s mamou nemuseli presťahovať do bytovky v Tøyene. A potom je tu miesto, kde sa mi páči asi najviac: na okraji lesa pri Grefsenkleive – priamo pod lyžiarskym svahom. Ale dnes som nezastal na žiadnom z týchto miest.“

Odhrnul záves a pozrel sa von.

„Zaparkoval som pri krajnici, hore na Holmenkollene. Cez medzery medzi stromami presvitá Oslo, rozprestiera sa pod mnou, žiari v tme. Fjord sa v tme leskne ako čierny olej a za ním vidím polostrov Nesoddtangen a Ekeberg. Po zotmení sotva existuje lepšie vyhliadkové miesto než toto.“

Heger po krátkej, dramatickej odmlke pokračoval:

„Ale neprišiel som sem kvôli výhľadu, ani sa tu nechystám prespať. Na opačnej strane cesty stojí veľká vila s čiernou glazovanou strechou. Túto takmer majestátnu nehnuteľnosť obkolesuje vysoký živý plot s kovanou bránou. Uprostred priestranného dláždeného dvora stojí fontána a okolo nej kruhový objazd. Je to dom, o akom sníva mnoho párov. Bezpečné, pohodlné zázemie v pokojnej štvrti len necelých dvadsaťpäť minút od centra mesta, kam možno pozvať rodinu a priateľov. Miesto, kde možno viesť

vysnívaný rodinný život tak, ako ho romantizujú sociálne siete a časopisy.“

Upravil obrazovku laptopu a tá zablikala. Hodiny v rohu ukazovali 03:14.

„Pred pár dňami mi volal otec. Voláva mi zvyčajne dvakrát až trikrát do týždňa a málokedy má nejaké novinky. Väčšinou je uňho všetko po starom. Ale keď mi zavolať v stredu, nehovoril o tom, čo bude mať na večeru alebo aký dokumentárny film pozeral predchádzajúci večer. Rozprával o svojom novom susedovi, vraj je to fajn chlap, volá sa Terje a rád by ma s ním zoznámil. Podľa môjho otca má Terje zaujímavý príbeh, na ktorý by som sa mal pozrieť. Príbeh, ktorý by sa hodil do tohto podcastu. Budem úprimný: ešte nikdy som nezažil, aby otec takto naliehal.“

Heger si zvýšil hlasitosť na slúchadlách.

„Ak ste si pustili *Krimcast* prvýkrát, možno si pomyslíte, že tu parkujem, pretože tatko sa s Terjem zoznámil práve tu. Že sa pustili do rozhovoru ponad vysoký živý plot so šálkou kávy v ruke, že sa rozprávali o počasí a o neblahom vplyve majetkovej dane na nórske podnikateľské prostredie. Netipujete zle, pretože Terje kúpil túto nehnuteľnosť v roku 2006, spolu s manželkou Emmou. Ale ak sledujete podcast dlhšie, už ste sa určite dovťípili, že sa tu stretnúť nemohli. Lebo viete, že môj otec je Frank Drage, že sedí vo väzení a že sa teda nemohli zoznámiť v tejto vilovej štvrti, ale na oddelení pre dlhodobu odsúdených v ústave na výkon trestu odňatia slobody Ullersmo.“

Heger zastavil nahrávanie, prebehol očami po poznámkach a znova ho zapol:

„Otec má teda nového suseda, ktorý už nebýva na Holmenkollene. V týchto oknách sa dlho nesvietilo. Nechodia sem na návštevy príbuzní ani priatelia. Je opustený a fontána vyschla. Terjemu neuveril okresný súd ani odvolací súd a minulý mesiac zamietol jeho odvolanie najvyšší súd. To znamená, že rozsudok dvadsaťjeden rokov nepodmienečne je právoplatný. S výrokom súdu sa takmer nedá nesúhlasiť. Sudcovia boli dôslední a neviem si predstaviť, že by dospeli k inému záveru.“

Heger sa oprel dozadu a prisunul si mikrofón bližšie k sebe. „Napriek tomu som súhlasil, že sa s Terjem zajtra stretnem. Otec tvrdí, že majú čerstvé informácie, ktoré vrhnú na prípad nové svetlo. Preto som dnes v noci zaparkoval práve tu. Chcel som vidieť, kde Terje žil, než sa jeho domovom stalo osem štvorcových metrov v Ullersme. Chcel som vidieť, kde býval s manželkou Emmou, než ho zatkli za to, že ju pred dva a pol rokom brutálne zavraždil.“

Druhá kapitola

Keď dozorkyňa zamkla za Hegerom dvere označené ako *Návštevná miestnosť 2*, prekvapili ho dve veci.

Predovšetkým ho prekvapil otec – respektíve jeho oblečenie. Pri všetkých predchádzajúcich návštevách mal na sebe typický väzenský odev: tepláky a tričko, občas džínsy. Teraz stál vedľa svojho nového suseda v tmavých nohaviciach a bielej, čerstvo vyžehlenej košeli. Starostlivo si ju zapravil do nohavíc a zvýrazňovala jeho atletické plecia. Golier takmer celkom zakrýval vyše dvadsaťročnú jazvu po popálení, ktorú mal na krku. Prešedivené vlasy si ako vždy začesal dozadu.

A potom tu bola Wekreho výška.

Heger ho videl len na dvoch fotkách. Jedna bola z obhliadky miesta činu počas procesu na okresnom súde, ktorý prebiehal minulý rok v zime: Terje na nej čupel, ruky mal spútané, ukazoval na zem a od úst mu šla para. Stáli pri ňom jeho obhajca, prokurátor a traja príslušníci justičnej stráže. Druhá fotka bol záber, ktorý médiá stiahli z jeho profilu na LinkedIne a ktorý sa odvtedy objavoval v každom článku, čo o ňom od jeho zatknutia napísali. Šlo o štandardnú portrétnu fotku, na ktorej bol dnes už päťdesiatštyriročný bývalý správca aktív len od pásu nahor. Bol bezchybne oblečený v tmavomodrom obleku s vhodne zladenou

kravatou. Tvár mal trochu širšiu, s výraznou čelusťou. Krátke vlasy s vysokými kútmi mal starostlivo učesané. Neusmieval sa, no mal pokojný, sebavedomý pohľad, ktorý vyžaruje presne takú mieru serióznosti, akú očakávate od človeka, ktorému zveríte svoje peniaze.

Teraz už nemal také uhladené vlasy a začínali mu šedivieť. Bol štíhly, no oveľa nižší, než si Heger predstavoval, čo bilo do očí, najmä keď stál vedľa Franka Drageho, ktorý ho prevyšoval o celú hlavu.

Dvere sa za nimi zavreli. Cvakla zámka. Heger si ešte stihol všimnúť tenkú zložku s dokumentmi na stole medzi dvoma ošúchanými pohovkami, keď Frank Drage rozťahal ruky a vykročil k nemu.

„Rád ťa zase vidím, synak,“ povedal a objal ho. „Zoznám sa s Terjem.“

Wekre mal pevný stisk, no dlaň mal veľmi vlhkú, až mokrú. Heger si nenápadne utrel ruku o nohavice.

„Sadneme si?“ Frank vykročil k pohovkám. „Máme len pol hodiny a Cato tu dnes nie je, takže tridsať minút naozaj znamená tridsať minút.“

Frank sa usadil. Wekre si sadol vedľa neho. Heger zaujal miesto oproti nim a letmo sa pozrel na zložku. Nebola nijako označená. Znova sa zadíval na otcovo oblečenie a poznamenal:

„To sa tu dnes niekto ide ženiť?“

Uškrnul sa, no otec mu úsmev neopätoval.

„Možno,“ odpovedal Frank Drage. „Napadlo mi, že by sme sa my dvaja mohli potom porozprávať osamote.“

„Ok...?“ Heger mierne nadvihol obočie. „Deje sa niečo?“

„Preberieme to potom.“ Jeho otec položil ruku na operadlo pohovky. „Priniesol si si techniku? Mikrofony a tak? Nerobili ti na vrátnici problémy?“

„Nie, všetko bolo v poriadku.“

Heger siahol do vrečka na bunde a vytiahol dva bezdrôtové mikrofony. Jeden si pripol sám a naklonil sa, aby druhý pripol Wekremu. Preveril, či sa signál objavil na displeji, potom sa mu pozrel do očí a spustil nahrávanie.

„Uvedomujete si, že ak z tohto niečo bude, použijem celú nahrávku alebo jej časti?“

„Áno,“ odpovedal Terje Wekre.

„A zároveň sa nebudem nijako obmedzovať bez ohľadu na to, aké informácie počas rozhovoru vyjdú najavo.“

„Chcem len, aby vyšla najavo pravda.“

„Priznám sa, že váš prípad veľmi nepoznám. Keď sa to stalo, bol som štyri mesiace v Južnej Amerike a správy som nesledoval, ale viem, že vás odsúdili v dvoch stupňoch konania a najvyšší súd nedávno zamietol vaše odvolanie, a...“

„Je to jednoduché. Neverili mi,“ prerušil ho Terje Wekre.

„Presne ako Andymu Dufresneovi,“ ozval sa Frank Drage.

„Ani jemu neverili. A pritom svoju ženu nezabil.“

Heger sa na otca spýtavo pozrel.

„Ten účtovník z *Vykúpenia z väznice Shawshank*,“ pokračoval Frank Drage. „Ten, čo sa prekope z väzenia. Hrá ho Tim Robbins. Hrá tam aj Morgan Freeman...“

„Ale ja teraz nahrávam,“ prerušil ho Heger a ukázal na mikrofón na golieri. „Myslím si, že bude lepšie, keď budeme hovoriť len ja a Terje.“

„No teda...“ Frank Drage sa zamračil a zasmial sa. „Dobre, dobre.“ Potľapkal Wekreho po pleci. „Vidíš? S Markusom nie sú žiadne žarty. Práve povedal svojmu tatkov, aby sklapol.“

Wekre sa pousmial. Frank zdvihol ruky v zmierlivom geste, potom si dvoma prstami prešiel po perách a predstieral, že si zamyká ústa imaginárnym kľúčom. Heger kývol Wekremu, aby pokračoval.

„Na noži, ktorým som sa jej vraj v tú noc vyhrážal, boli moje odtlačky prstov. To im stačilo. Nezáležalo na tom, že som hovoril pravdu, pretože som si ju podľa sudcov upravil tak, aby mi to vyhovovalo, a považovali ju za vykonštruovanú. Upravenú a vykonštruovanú.“

Wekre tie slová takmer vyplul. „Ako som mal stihnúť niečo upravovať alebo si vymýšľať? Výpoveď som nezmenil ani raz. Prvej policajnej hliadke, ktorá prišla v tú noc, som povedal to

isté ako aj na oboch súdoch. A jednu vec vám vravím, Markus, povedal som to aj Frankovi: keby som to spravil Emme ja, na druhý deň ráno by ma našli visieť v cele, pretože by som s tým nedokázal žiť.“

„Môžete mi povedať, čo sa v tú noc stalo?“

„Môžem, ale ak má mať vaša návšteva zmysel, ak máte pochopiť, čo sudcovia nedokázali, alebo nechceli pochopiť, musím k tomu ešte niečo dodať.“

Heger sa oprel. Vedel, čo bude nasledovať. Prečítal si to v päťdesiatšedemstranovom rozsudku odvolacieho súdu, ktorý si v noci pred vilou v Holmenkollene prelistoval, ale mlčal. Chcel, aby muž pred ním rozprával vlastnými slovami. To bude pre poslucháčov pútavejšie.

„Čítali ste rozsudok?“

„Len som ho prebehol,“ povedal Heger.

„Takže viete o Lykke?“

„Áno, ale pokojne o nej porozprávajte aj poslucháčom, ktorí o nej nevedia.“

Wekre sa zahľadel do stola.

„Lykke bola naša dcéra,“ povedal potichu. „Prišli sme o ňu v roku 2007. Zápal mozgových blán.“

Začal sa hrať s náramkom, ktorý mal doteraz skrytý pod rukávom svetra.

„Terje má na zápästí náramok,“ vysvetlil Heger poslucháčom. „Je vyrobený z plastových korálikov rôznych farieb.“ Bol si takmer istý odpoveďou, no aj tak sa spýtal: „Vyrobila ho Lykke?“

„Áno.“ Wekre si trochu vyhrnul rukáv a otočil zápästie, aby sa pozrel na koráliky. „Toto a pár fotografií je všetko, čo mi po nej ostalo. Keď zomrela...“

Na chvíľu sa odmlčal. „Zdrvilo nás to, prirodzene. Ja som sa z toho dostával prácou, pracoval som ešte viac než dovtedy, kým Emma sa uzavrela do seba. Takmer dva roky nevyšla z domu a ja som ju musel doslova nosiť do kúpeľne a sprchovať. Neskôr začala brať lieky a trochu sa jej polepšilo. Roky plynuli a... nepoviem, že bola znovu ako *predtým*, lebo to sa už nikdy nestalo. Obaja sme sa zmenili. Aj tak nám však bolo spolu dobre. Mali sme zmysluplný,

pekný vzťah. Ale v období pred vraždou som si všimol, že sa jej stav znova zhoršuje.“

Frank Drage sa predklonil, vzal zo stola zložku, položil si ju na kolená a otvoril ju.

„Ako?“

„Bola skleslá. Nervózna. Paranoidná.“

„Viete prečo?“

„Začalo sa to po dvoch veciach, ktoré sa stali začiatkom mája pred dva a pol rokom.“

„Emma umrela večer v nedeľu ôsmeho mája, však?“

„Áno.“ Wekre prikývol a opäť sklopil zrak. „Najprv sa to stalo cez týždeň. Bolo už pomerne neskoro večer. Bol som v kúpeľni na poschodí, práve som sa osprchoval. A vtedy som zdola počul, ako Emma kričí. Spomenul som si, kedy tak kričala. Na chodbe vo fakultnej nemocnici v roku 2007. Neviem to opísať inak než ako srdcervúci výkrik. S uterákom okolo pása som zbehol dolu schodmi. Emma stála strnulo uprostred obývačky a povedala, že pozerala televízor, keď si všimla, že spoza okna sa na ňu pozerá nejaký muž. Obliekol som si nohavice a vybehol von, ale nikoho som nevidel.“

„Povedala vám, ako vyzeral?“

„Nie. Mal na sebe tmavé oblečenie a na hlave mal kapučnu.“

„Ale bol to muž?“

„Áno, aspoň to tvrdila.“

„Dobre.“

Heger mu naznačil, aby pokračoval.

„Nedalo sa toho robiť veľa. Nemohol som predsa zavolať na políciu a povedať, že sa niekto zatúlal na náš pozemok, ale už je preč. Emma to, samozrejme, tiež chápala. O pár dní nato, v piatok, sme obaja dostali chuť na niečo pod zub. Ponáhľal som sa do obchodu, lebo o jedenástej zatvárali, a keď som nakupoval, zavolala mi. Hystericky plakala. Takmer nedokázala rozprávať, ale z jej vzlykov som pochopil, že toho muža videla znova. Nechal som všetko tak a uháňal domov. Našiel som ju v kúpeľni v suteréne, zamkla sa tam, bola uplakaná a vystrašená.“

„Ani tentoraz žiadna stopa?“

„Nie. Ale vtedy som nadhodil, že by sme mali zavolať na políciu, tak som sa jej spýtal, kde ho videla. Ukázala na roh živého plotu za domom. Rastú tam dva staršie stromy. Posledné dni dosť fúkalo a videl som, ako sa tam vo vetre kýve konár. *Si si istá, že to nebol len ten konár?* spýtal som sa. A vtedy začala pochybovať. Tak ma to zmiatlo, že sme sa nakoniec rozhodli políciu nevolať.“

Heger prikývol a počúval. Verzia, ktorú si prečítal v rozsudku, bola oveľa kratšia.

„Čoraz viac som bol presvedčený o tom, že nikoho nevidela – aspoň nie ten druhý raz. A úprimne, pochyboval som aj o tom prvom prípade, pretože sa správala zvláštne. Bola neustále vystrašená. Stále vyzerala z okien. Pamätám si, že som sa pýtal sám seba, či mi niečo netají, pretože sa bála ísť von a nechcela byť sama doma. Keď prišla nedeľa...“

„Spýtali ste sa jej na to?“ prerušil ho Heger. „Či vám niečo netají?“

„Nie...“ Wekre rýchlo pokrútil hlavou. „Nespýtal som sa.“ Odkiaľšal si. „Keď prišla nedeľa, bola taká vyčerpaná, že sa ma spýtala, či by sme nemohli prespať niekde inde. Súhlasil som, ale pod podmienkou, že na druhý deň pôjde k lekárovi, pretože som sa o ňu začínal vážne báť. Takúto som ju ešte nikdy nevidel. Nebolo to ako po tom, čo sme prišli o Lykke. Vtedy to bol smútok. Toto bolo čosi...“

Wekre sa zadíval do prázdna.

„Úplne iné.“

„Súhlasila, že pôjde k lekárovi?“

„Áno. Navrhol som, že sa vyberieme na chatu do Stavernu a prespíme tam, a to sa jej pozdávalo.“

Wekre sa postavil a zhlboka sa nadýchol. Povzdychol si a prešiel sa po miestnosti. Zastavil sa pri polici v kúte, kde boli ledabolo poukladané spoločenské hry a výtvarné potreby. Frank Drage si ponad stôl vymenil pohľad so synom.

„Čo to je?“ zašepkal Heger.

Pozrel sa na zložku v otcovom lone. Frank Drage si prešiel ukazovákom a palcom po perách.

Heger prevrátil oči. Otec sa uškrnul, pokrčil ospravedlňujúco plecami a potom sa pozrel na Wekreho, ktorý teraz stál pri okne s výhľadom na dvor a opieral sa o mreže.

„Čas beží, Terje,“ povedal Frank.

„Prepáč,“ zamrmlal Wekre a vrátil sa. Keď sa zahľadel na stôl, zvrátil čelo. Pokýval hlavou, akoby sa v duchu preniesol o dva a pol roka naspäť v čase. „Do Stavernu sme dorazili okolo šiestej. Od parkoviska je to k chate asi sto metrov a už počas tej krátkej prechádzky sa viditeľne upokojila.“ Znova sklopil zrak. „Spravili sme si večeru a vypili sme spolu fľašu vína. Nemal som rád, keď pila alkohol, pretože pred pár rokmi mala obdobie, keď pila naozaj priveľa, ale v ten večer som si zúfal a chcel som, aby sa konečne upokojila.“

„Pomohlo to?“

„Určite. Dokonca sa mi ju raz podarilo rozosmiať a pamätám si, že mi vtedy napadlo: *Bude to v poriadku.*“

„Boli ste dlho hore?“

„Nie.“ Terje zavrel oči a zakryl si nos aj ústa dlaňami. Prudko si do nich dýchol. „Vino nás tak unavilo, že sme išli už okolo jedenástej do postele.“ Pod pokožkou na krku mu pulzovala tepna. „A potom som sa zobudil na... niečo.“

Tretia kapitola

„Počula si to?“ zamrmlal Terje.

Ležal v izbe ponorenej do úplnej tmy, mal otvorené oči, počúval, či nezačuje zvuk, ktorý ho prebudil, a čakal, či mu Emma odpovie. No počul iba dážď.

„Emma,“ zašepkal. „Niečo som počul.“

Nikto mu neodpovedal. Podoprel sa o lakeť, pootočil sa a vystrel

druhú ruku. Prstami natrafil len na zhúžvanú obliečku. Niekoľko sekúnd napäto ležal. Potom odhodil perinu nabok a spustil nohy z postele. Pod chodidlami ho zamrazila chladná podlaha.

Potme nahmatal dvere. Zvyčajne bývali pootvorené. Emma ich za sebou musela zavrieť, aby ho nezobudila.

Prešiel pár krokov a nazrel do kúpeľne. Tma. Nikto v nej nebol. Zamieril do kuchyne, pod nohami mu zavržgala drevená podlaha. Na linke stáli poháre od vína z predchádzajúceho večera. Posunul fľašu o kúsok ďalej a otočil sa k obývačke. Pahreba v kozube vyhasla a zostala po nej len sivá kôпка popola. Na Emminom kresle ležala deka, bola prehodená cez opierku.

Zacítil slabý prievan, tiché zahvízdanie v tme, no príliš slabé na to, aby to bol zvuk, ktorý ho zobudil.

Prešiel si rukou po nahej hrudi a pokračoval. Okolo neho sa mihali tiene, kĺzali sa po veľkom obraze na stene v obývačke a mizli v tme.

Ozvalo sa tupé buchnutie a otočil sa. Poháre na linke jemne zacinkali. Emma zrejme vyšla von. Vchodové dvere ešte raz udreli do zárubne.

Dážď bubnoval na strechu a kvapkal z rímsy. Pomedzi stro-
my, čo rástli okolo chaty, sa preháňal vietor, konáre šuchotali a vydávali ten hvízdavý zvuk, ktorý k nemu dolahol už predtým.

Otočil sa a ponáhlal sa späť. Potme si natiahol nohavice a trič-
ko. V predsieni sa obul. Vybral si zo zásuvky baterku a vyšiel von.

Oprel sa doňho studený dážď, prudko mu narážal do tváre.

Náhle ho premkol pocit, že ho niekto pozoruje. Zastal a pri-
žmúril oči, zahľadel sa do čierneho lesa, namieril doň baterku. Batérie v nej už boli slabé. Lúč sa zamihotal, ale k stromom nedočiachol.

Vo vzduchu bolo cítiť slaný morský závan. Obišiel okolo rohu, za chatou zastal. Vlny tlmene, no rytmicky narážali na skalnaté pobrežie pod ním.

„Emma!“

Keby bola tam dolu, počula by ho. Odpovedala by, keby mohla.

Kdesi v tme sa ozvalo zapraskanie, akoby niekto stúpil na haluz a tá sa zlomila. Načúval, ale vietor ten zvuk pohltil.

Spravil ešte pár krokov. Lúč baterky dopadol na niečo v tráve pred ním. Nôž. V svetle baterky sa zablysla oceľ.

Pozrel sa smerom k červenej kôlni pod stromami, potom sa zohol a nôž zdvihol.

„Odkiaľ sa tam vzal?“ prerušil ho Heger.

„To neviem,“ odvetil Wekre. „Nebol môj.“

„Jeden svedok na súde tvrdil, že ten nôž už predtým u vás videl, v debne s náradím.“

„Bol to úplne bežný nôž,“ zastonal Wekre. „A áno, kedysi som taký mal. Ale nikdy nie s červenou rúčkou, akú mal tento.“

„Svedok tvrdil, že nôž, ktorý u vás videl, mal červenú rúčku.“

„V rozsudku sa nepíše, že ten svedok sotva rozozná červenú od zelenej – aj keď je triezvy, a keď bol u nás na návšteve, vždy si vypil.“

„A kde je teraz ten váš nôž? Alebo kde bol v čase vraždy?“

„Vyhodil som ho pri veľkom upratovaní chaty, už pred niekoľkými rokmi.“

„Ktorou rukou ste ten nôž zdvihli?“

„Pravou.“

„Takže baterku ste držali v ľavej ruke?“

„Áno.“

„Ste ľavák?“

Wekre sa zamyslel, potom zdvihol ľavú ruku, akoby v nej držal baterku.

„Prepáčte. Pomýlil som sa. Ľavou rukou. Nôž som zdvihol ľavou, pretože baterku som mal v pravej. Takže nie, nie som ľavák.“

„Dobre, pokračujte.“

Po tvári mu stekala dažďová voda. Po pár krokoch sa zapotácal a mávol baterkou.

„Emma!“

Jeho hlas sa ozval do upršanej noci, no odpoveď neprichádzala. Roztriasol sa. Pohyboval sa trhane, akoby strácal kontrolu nad vlastným telom.

Cítil slasnú vôňu mora a mokrej trávy – a ešte čosi.

Dym.

Otočil sa a zapátral matným lúčom baterky okolo seba. Hore pri parkovisku zazrel odlesk, nepokojný mihot za závojom dažďa. Plamene.

Na okamih zostal stáť ako prikovaný, potom ho nohy poslúchli. Sťažka a neisto sa rozbehol po kamenistom chodníku. Zle došliapol, potkol sa a udrél si koleno, no hnál sa ďalej.

Auto horelo. Spod kapoty sa valili plamene, olizovali čelné sklo a vrhali na okolie oranžový tieň. Do tváre mu sálala horúčava, až si ju musel zakryť dlaňou.

Emma sedela za volantom. Tvár jej osvetľovali záblesky svetla. Hľadela priamo naňho, ústa mala dokorán v nemom výkriku a udierala hlavou do bočného okna.

Zreval jej meno. Vrhol sa dopredu. Prstami zovrel kľučku. Rozžeravený kov ho popálil. Nepustil ju. Trhol. Šklbal ňou. Dvere boli zamknuté.

Horúčava a dym ho prinútili zaspätkovať. Prudko sa otočil, rozbehol sa po chodníku k chate. V predsieni strhol zo steny hasiaci prístroj.

Hnál sa späť. Plamene nasávali vzduch a šľahali k nočnej oblohe. Dve okná praskli a v mihotavom svetle zazrel Emmu už len ako pokrútený tieň.

Keď namieril na auto hadicu práškového hasiaceho prístroja, explodovalo. Plamene sa vyvalili z kabíny spolu s črepmi a úlomkami kovu. Tlaková vlna ho zasiahla ako úder pästou a zrazila ho na zem.

Štvrtá kapitola

„Neboli ste prvý, kto zavolał záchranné zložky,“ povedal Heger.

„Nie,“ odpovedal Wekre, ktorý sa znova postavil k oknu. Otočil sa k Frankovi a Hegerovi, ktorí stále sedeli. „Z druhej strany prielivu im zavolał muž, ktorý si všimol plamene.“

„A vy ste nikoho iného nevideli ani nepočuli?“

„Nikoho. Ale niekto tam musel byť. Som si tým istý. A práve to ma v noci prenasleduje.“ Pomaly vykročil k pohovke. „To posledné, čo vidím, než otvorím oči, nie je Emma. Je to tá postava. Predstavujem si, ako všetko z diaľky sleduje. Ten muž, o ktorom som presvedčený, že tam bol a pozeral sa, ako zúfalo pobehujem okolo auta.“

„Kto by to podľa vás mohol byť?“

„Muž v okne.“ Zviesol sa na pohovku vedľa Franka. „Nikto iný to byť nemohol. Keby šlo len o jednu udalosť, až tak by som nad tým nepremýšľal. Považoval by som za úplnú náhodu, že sa niekto zatúlal na náš pozemok. Ale teraz mi je jasné, že ten druhý raz ju nevystrašil rozkývaný konár. Bol to on. Späťne dáva všetko zmysel. Že ju sledoval, že nás sledoval, už predtým. Že na ňu čakal. Že vedel, že vyjde von.“

„Ale veď ste si už išli ľahnúť.“

„Áno, ale po tej prvej udalosti, keď ho vtedy zbadala v okne, začala znova fajiť.“

„A preto vyšla von?“

„Áno.“

„Veď ste hovorili, že sa neodvážila prekročiť prah domu.“

„No,“ zastonal Wekre, „bolo to trochu iné, keď som bol doma. Posledné večery znova vstala po tom, čo sme si ľahli spať, zišla dolu, postavila sa do dverí a párkrát si tam potiahla z cigarety. Najprv som si myslel, že presne to spravila aj na chate.“

„Takže si myslíte, že ten chlap tam jednoducho čakal a sledoval vás?“

Heger sám počul skepsu vo svojom hlase.

„Áno.“

Pozrel ponad stôl na otca, ktorý skláňal hlavu a hľadel do zložky na kolenách.

„Ale tá explózia,“ povedal Heger po chvíli. „Vzadu v aute bol desaťlitrový kanister s benzínom...“

„Áno.“

„Váš kanister.“

Wekre sklopil zrak k zovretým pästiam v lone.